

[Statsministeren.]

jeg altsaa har paavist det besynderlige i, at den samme Mand, som er optraadt saaledes overfor andre paa Kræfternes frie Spils Vegne, nu baade i Tide og Utide taler om det offentliges, Statens Forpligtelser til at hjælpe Landbrugserhvervet over Krisen.

Og saa tilføjede jeg, hvad der aabenbart er undgaaet de ærede Medlemmers Opmærksomhed, at jeg jo ingenlunde deler denne Opfattelse om Kræfternes frie Spil, der skal ødelægge det, der ikke kan bestaa ved egne Kræfter. Jeg deler ikke denne Opfattelse, og mit Parti og Ministeriet deler ikke disse Anskuelser. Vi vil tværtimod hjælpe baade overfor den nuværende Landbrugskrise og overfor andre Kriser, som maatte vise sig. Vi hævder imidlertid den Opfattelse, at skal der hjælpes, er det rimeligt at fordele det, vi har til Raadighed, saaledes, at ikke blot den besiddende Landbrugsstand, men ogsaa den besiddelsesløse og arbejdsløse Arbejderklasse faar Del i Goderne, i det, Staten er i Stand til at benytte.

Saadanne Betragtninger har jeg gjort gældende tidligere i Dag, og dem staar jeg ved, og ingen vil med Sandhed kunne paastaa, at denne Tale har været udfordrende eller uforskammet eller noget af alt det andet, man nu i den kommende Sommer skal høre den har været. Jeg forstod jo nemlig godt, hvad det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal i Aften har tilsigtet, det var Planlæggelsen af den Melodi, hvorpaa Talen nu skal gaa i Sommerens Tid — det er Bov-Mødet og Marinus Kristensens Tale om igen. Vi kender jo af Erfaring, hvorledes man benytter slige Ting.

Jeg føjer til, hvad jeg her har sagt, at det vilde være nok saa interessant, om de ærede Medlemmer, der har fremsat disse Udtalelser, vilde kunne paavise, at mit Parti som Regering, eller naar det ikke var Regeringsparti, nogen Sinde har nægtet at være med til at hjælpe gennem den ene eller den anden Art af Foranstaltninger, hvad enten det nu var overfor Landbrugserhvervet eller overfor andre. Vi har i, Gud ved hvor mange Aar stemt for Millionbeløb til Fremme af Landbrugserhvervets forskellige Foranstaltninger. (C. O. Pedersen: De er smaa, de er meget smaa). Ja, ja det er meget muligt, de er smaa, der er dem, der mener, at de var store. Det skal vi ikke strides om i dette Øjeblik. Det, der har Interesse i dette Øjeblik, er, at Socialdemokratiet ingen Sinde har modsat sig disse forskellige Bevillinger til landøkonomiske og

lignende Formaal, der havde til Hensigt at ophjælpe og fremme Landbrugserhvervet, ingen Sinde!

Naar dette er Tilfældet, forekommer det mig at være lidet rimeligt ved Forsøg paa at forvrænge Udtalelser, der er fremsat, at skabe Grundlag for en ny Afdeling af hadefulde Agitation overfor eller imellem Befolkningsklasser. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal burde snarere, hvis han har gode Ideer med Hensyn til Kriseforanstaltninger, fortsætte sine Bestræbelser sammen med andre, der var villige dertil, for at finde de rette Omraader at sætte ind paa.

Talen om, at Lønnen skal nedsættes, kan vel i alle Tilfælde ikke gælde Landarbejdernes Løn. Den er efter alt, hvad der foreligger, saa langt nede i Nærheden af Sultegrænsen, at den vel ikke kan sættes længere ned. Og med Hensyn til andre Arbejderes Løn ved jeg ikke, paa hvad Maade det ærede Medlem vil mene, den skulde trykkes ned. Jeg har forstaaet, at Venstre ellers er imod Statsindgreb paa disse private Lønftalers Omraade. Jeg husker en Diskussion en Gang om en Situation, hvor der var Tale om tvungen Voldgift. Jeg kan huske, at Venstre var meget ivrigt for at bekæmpe en saa forfærdelig Tanke som den, der var kommet frem fra socialdemokratisk Side.

Det forekommer mig derfor utænkeligt, at Venstre kan mene, at man kan nedsætte Arbejdslønnen til det Maal, som det ærede Medlem mener er passende. (Madsen-Mygdal: Er der nogen, der har sagt det?). Jeg spørger det ærede Medlem. Det maa vel ogsaa være tilladt mig at spørge! Det ærede Medlem kan vel ikke alene optræde som Forhørsdommer? Det maa vel ogsaa være tilladt en anden, en at sige et borgerligt Ord en Gang imellem? Jeg spørger altsaa det ærede Medlem: Paa hvad Maade vil han tvinge disse Lønninger ned? Er det ved et Tvangsbud, en Lov, som nedsætter Lønnen til et eller andet Punkt, eller vil han ved Lov forbyde Fagforeningerne deres Virksomhed?

Naar det ærede Medlem en Gang imellem, det sker ikke saa sjældent, holder en Tale, hvori han vender sig voldsomt mod Fagforeningerne, fører det ikke til noget som helst. Det har det ærede Medlem selv for længst opdaget. Altsaa, det ærede Medlem maa paavise effektive Foranstaltninger, hvorved han kan naa det Maal, han tilsigter. Hvis han vil noget paa samme Maade som overfor Landbrugserhvervets Ophjælpning, maa han, naar ikke andre har Evnen til at gøre det — og det savner vi selvfølgelig ganske efter det ærede Medlems